

ELLE COSIMANO

FINLAY DONOVAN

E **MORTALĂ**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

CAPITOLUL 1

Toată lumea știe că cele mai multe mame sunt gata să omoare pe cineva în orice dimineață, la ora 8.30. În dimineața zilei de marți, 8 octombrie, eu eram pregătită s-o fac de pe la opt fără un sfert. Dacă nu ați fost nevoite să îndesați un prunc de doi ani tăvălit prin sirop de arțar într-un scutec, în timp ce puștoaica voastră de patru ani se hotărăște să-și tragă o tunsoare exact înainte de a pleca la grădiniță, toate astea în timp ce încercați să dați de urma bonei lipsă ștergând zațul de cafea scurs dintr-un ibric preaplin pentru că, în buimăceala provocată de lipsa cronică de somn, ați uitat să puneți filtrul, atunci, dați-mi voie să vă spun eu cum stă treaba.

Eram gata să omor pe cineva. Și nu-mi păsa pe cine.

Eram în întârziere.

Agentul meu literar era deja în metroul care o ducea de la Grand Central la Union Station, unde trebuia să mă întâlnesc cu ea pentru o rezervare pentru brunch, la un restaurant pe care eu nu mi-l puteam permite, ca să discutăm pe îndelete cât de în urmă eram cu munca la o carte pe care am început-o de trei ori și probabil nu o voi termina niciodată pentru că... Dumnezeuule, uitați-vă în jurul meu. Plin de motive.

Casa mea cu două etaje, în stil colonial, din South Riding era suficient de aproape de oraș pentru ca întâlnirea stabilită la ora zece să sune rezonabil. Era, de asemenea, suficient de departe de oraș ca să determine

niște oameni, altminteri cu scaun la cap, să cumpere păpuși gonflabile în mărime naturală ca să se poată târî pe autostradă în ride-sharinguri fără să plătească taxa sau fără să riște un atac armat din mașină, din partea noastră, a celor care nu ne-am vândut încă sufletele ca să ne cumpărăm păpuși gonflabile personale.¹

Nu mă înțelegeți greșit. Îmi plăcea South Riding înainte de divorț. Pe vremea când încă nu aflasem că soțul meu se culca cu agentul nostru imobiliar, care era și membră în consiliul de administrație al asociației de proprietari. Bănuiesc totuși că nu la asta se gândea cucoana cu vânzările când descria *mecca* noastră suburbană ca pe un „târg liniștit”. Pliantul era plin cu poze ale unor familii fericite care se îmbrățișau pe verandele desuete din fața caselor. Folosea cuvinte precum *idilic* și *liniștit* pentru a descrie vecinătatea, pentru că în paginile lucioase ale unei reviste de imobiliare nimeni nu poate vedea, prin ferestrele închise, pe mama ruptă de oboseală, pruncul gol și lipicios, sau părul, sângele și cafeaua de pe jos.

— Mami, repară! Delia stătea în bucătărie frecându-și cu degetele un petic de păr cu țepi uzi și neuniformi, iar pe deasupra se și zgâriase cu foarfeca. O șuviță subțire de sânge i se prelingea pe frunte. M-am repezit să o șterg cu o bavetă veche înainte să îi picure în ochi.

— Asta chiar că nu pot repara, puiule. Când ieși de la școală, te duc la frizer, da? Am ținut cârpa apăsată pe zona cheală până ce s-a oprit sângerarea. După aceea, cu telefonul îndesat între umăr și ureche, m-am târât pe sub masă ca să adun șuvițele de păr, numărând în gând tonurile de apel.

1 În SUA există autostrăzi care au câte o bandă de mers pe care pot circula, în afară de autobuze, autoturismele cu mai mult de 2 pasageri fără a le fi percepută taxa de autostradă. (n.red.)

— Dar nu mă pot duce așa la școală! O să râdă toți de mine! Delia plângea cu lacrimi lipicioase, în timp ce Zachary își freca vafele de cap și se zgâia la ea din scaunul lui înalt.

— Tata ar ști cum să repare asta.

Am luat o masă zdravănă în cap; fiul meu de doi ani a început să bocească. M-am ridicat țeapănă în picioare, fluturând un pumn plin cu șuvițele rare ale fică-mii. Restul de păr era lipit, în amestec cu siropul, de genunchii nădragilor mei. Înghițindu-mi o înjurătură pe care eram sigură că fiul meu ar repeta-o săptămâni în șir la băcănie dacă aș rosti-o cu voce tare, am aruncat părul ciopârțit cu foarfeca al Deliei în chiuvetă.

Undeva pe la al patruzeci și șaptelea țârâit a intrat mesageria vocală.

— Bună, Veronica. Finlay sunt. Sper că totul e în ordine, am spus mios, în eventualitatea că ar fi fost călcată de vreo mașină sau poate i-a luat foc casa azi-noapte și a ars de vie. Nimeni nu vrea să fie un nemernic și să lase mesaje în care promite cuiva că-l strânge de gât că a întârziat doar ca să afle că omu' fusese deja omorât. Te așteptam la șapte și jumătate, să pot ajunge și eu la întâlnirea din oraș, dar presupun că ai uitat, nu? Inflexiunea mea voioasă de la sfârșitul propoziției sugera că era în regulă. Că noi suntem în regulă. Dar nu era în regulă. *Eu* nu eram în regulă. Dacă ascuți mesajul, dă-mi un telefon. Te rog, am adăugat înainte de a închide. Asta pentru că ascultau copiii, iar noi suntem mereu politicoși și folosim „te rog” și „mulțumesc”.

Am închis, l-am sunat pe fostul meu soț și am înghesuit iar telefonul între umăr și ureche, renunțând la speranța că voi mai putea salva ceva din ziua asta.

— Nu vine Vero? a întrebat Delia, cercetându-și cu ochi critic opera din păr și încruntându-se la degetele ei roșii și cleioase.

— Nu știu.

Probabil că Vero ar lua-o în brațe și ar scoate din clauza de pe capul ei cine știe ce creastă la modă. Sau ar ascunde-o sub o elaborată coadă împletită. Eram absolut sigură că orice încercare similară din partea mea nu ar face decât să înrăutățească lucrurile.

— Poți s-o suni pe mătușa Amy?

— Tu nu ai o mătușă Amy.

— Ba da, am. Era sora Theresei în colegiu. Ea îmi poate repara părul. A studiat *cometica*.

— Vrei să spui *cosmetica*. Și nu, nu e mătușă ta doar pentru că a fost în aceeași frăție cu Theresa în colegiu.

— Îl suni pe tata?

— Da.

— *El* știe cum să repara lucrurile.

Am afixat un zâmbet forțat. Steven știe și cum să strice lucrurile. Cum ar fi visurile și jurămintele de nuntă. Dar nu am spus asta cu voce tare. Am scrâșnit din dinți, pentru că psihologii pediatrici zic că nu e bine să îți critici fostul în fața copiilor. Și bunul simț îți spune, de asemenea, că n-ar trebui s-o faci tocmai când aștepti să răspundă la telefon ca să-l poți ruga să aibă grijă de ei.

— El folosește „lipici de rață”, a insistat Delia, ținându-se după mine prin bucătărie în timp ce aruncam resturile micului dejun la gunoi și am trântit farfuriile în chiuvetă, cu sănătatea mea mentală cu tot.

— Vrei să zici „bandă adezivă”². Nu-ți poți repara părul cu bandă adezivă, scumpa mea.

— Ba tata poate.

— Taci puțin, Delia.

2 Joc de cuvinte în lb. en.: *duckglue* și *duct tape*. (n. trad.)

I-am făcut semn să tacă. Fostul meu soț a răspuns în cele din urmă la telefon.

— Steven? Părea săcâit chiar înainte de-a apuca să zică bună dimineața. Dacă stau bine să mă gândesc, mi se pare că nici n-a zis bună dimineața. Am nevoie de o favoare. Vero n-a apărut și eu deja am întârziat la întâlnirea cu Sylvia, în oraș. Aș avea nevoie să-l las pe Zach la tine pentru câteva ceasuri. Din scaunul înalt, fiul meu mi-a trimis o strâmbătură însiropată, în timp ce eu mă străduiam să curăț pata de pe pantaloni cu cârpa umedă. Era singura mea pereche decentă de pantaloni. De lucrat, lucrez în pijamale. A, și s-ar putea să aibă nevoie de-o baie.

— Mda, a spus Steve târăganat. Despre Vero...

M-am oprit din tamponat nădragii și am scăpat cârpa umedă în geanta desfăcută cu scutece de la picioarele mele. Cunoșteam tonul ăsta. Era același pe care-l folosisese când m-a anunțat că s-a logodit cu Theresa. Era tonul pe care l-a folosit luna trecută când mi-a zis că a dat lovitura cu afacerea de amenajări pentru exterior grație contactelor imobiliare ale Theresei, așa că era în bani și, da, apropo, tocmai și-a angajat un avocat ca să ceară custodie comună.

— Am vrut să te sun ieri, dar Theresa și cu mine am avut bilete la meci și nici nu ne-am dat seama când a trecut ziua.

— Nu. M-am agățat de bufet. *Nu, nu, nu.*

— Lucrezi de acasă, Finn. Nu ai nevoie de o bonă full time pentru Zach...

— Nu face asta, Steven. M-am masat între sprâncene, unde înflorea o minunată durere de cap, în timp ce Delia mă trăgea de pantaloni și se smiorcăia invocând nu știu ce bandă adezivă.

— Așa că am concediat-o, a zis.

Nemernicule.

— Nu-mi permit să te finanțez la nesfârșit...

— Să mă finanțezi? Sunt mama copiilor tăi! Asta se cheamă pensie alimentară.

— Ai întârziat cu rata la mașină...

— Numai până iau avansul pentru carte.

— Finn. De fiecare dată când îmi rostea numele suna ca o înjurătură.

— Steven.

— Cred că e timpul să te gândești să-ți iei o slujbă adevărată.

— Cum ar fi udarea răsadurilor din cartier? Mda, am făcut-o și pe asta. *Asta* e adevărata mea slujbă, Steve.

— Să scrii cărți de doi bani nu e un serviciu adevărat.

— Se cheamă suspans romantic. Și am primit deja jumătate din sumă avans. Sunt sub contract. Nu pot să ies dintr-un contract când am eu chef. Ar trebui să le dau banii înapoi. Și, pentru că mă simțeam deosebit de ofensată, am adăugat: Sau poate vrei să mă finanțezi tu și cu asta?

A mormăit ceva în barbă, în vreme ce eu m-am aplecat să șterg băltoaca de zaț de cafea de pe podea. Mi-l și imaginam stând la masa imaculată din bucătăria casei lui cu un design perfect din oraș, cu o cană cu cafea franțuzească în față, smulgându-și puținul păr care i-a mai rămas pe cap.

— Trei luni.

Răbdarea îi părea la fel de friabilă ca părul din vârful capului, dar am păstrat gândul ăsta pentru că nevoia de a sta cineva cu copiii era mai mare decât satisfacția de a-i fi ciufulit fragilul ego masculin.

— Ai întârziat trei luni cu ipoteca, Finn.

— Vrei să zici chiria. Chiria pe care ți-o plătesc ție. Scutește-mă, Steve.

— Și Asociația de proprietari intenționează să pună sechestru pe casă dacă nu plătești factura pentru evaluare pe care ți-au trimis-o în iunie.

— Și de unde știi tu asta, mă rog? l-am întrebat, deși știam răspunsul. Se culca cu agentul nostru imobiliar, iar agentul de credite era cel mai bun prieten al lui. Așa știa.

— Copiii ar trebui să vină să stea cu mine și cu Theresa. Permanent.

Am fost cât pe ce să scap telefonul. Am lăsat din mână mormanul de prosoape de hârtie, am dat năvală din bucătărie și mi-am coborât vocea până a devenit un suierat aspru:

— Categorie, nu. Nici în ruptul capului nu-mi trimit copiii să stea cu femeia aia.

— Abia reușești să-ți plătești cumpărăturile din cât câștigi.

— Poate aș fi avut timp să-mi termin cartea dacă nu mi-ai fi concediat bona.

— Ai treizeci și doi de ani, Finn...

— Ba nu. Aveam treizeci și unu. Lui Steven îi era ciudă că eram cu trei ani mai tânără decât el.

— Nu poți sta toată viața închisă în casa aia inventând povești. Avem facturi reale, probleme din viața reală pe care trebuie să le rezolvi.

— Ticălosule, am mormăit încet în barbă. Pentru că adevărul doare. Iar Steve era cel mai mare și mai dureros adevăr dintre toate.

— Uite ce-i, a continuat, nu vreau să fiu personajul negativ în povestea asta. L-am rugat pe Guy să amâne până la sfârșitul anului, să-ți dea timp să îți găsești ceva.

Guy. Prietenul lui din frăție devenit avocat de divorțuri. Același Guy, care în colegiu a ciocnit prea multe

beri și a vomat pe bancheta din spate a mașinii mele, era acum avocatul care sâmbăta juca golf cu judecătorul, și asta m-a costat weekendurile cu copiii mei. Și, ca să pună capac la toate, Guy l-a aburit pe judecător să îmi ia jumătate din avansul pentru ultima carte și să i-l dea Theresei, recompensă pentru stricăciunile pe care i le-am făcut la mașină.

Bun, de acord.

Recunosc că a mă îmbăta și a îndesa un pumn de plastilină din setul Deliei în țeava de eșapament a BMW-ului Theresei nu au fost cea mai bună modalitate de a face față vestii că ea și Steve s-au logodit; dar a o lăsa să plece liniștită cu jumătate din avans și cu soțul meu era ca și cum mi-ar fi pus cineva sare pe rană.

Din sufrageria goală, mă uitam la Delia cum răsucea pe un deget roșu și lipicios ce-i mai rămăsese din păr. Zach se smiorcăia, fâțâindu-se în scăunelul lui înalt. Dacă nu găseam o modalitate de a câștiga niște bani în următoarele trei luni, Guy o să găsească o cale de a-mi lua copiii și de a-i da Theresei.

— Am întârziat deja, n-am timp să vorbesc despre asta acum. Pot să-l aduc pe Zach la tine, sau nu? *Nu plâng, nu plâng...*

— Da, a zis el agasat. Steven nu știa ce înseamnă agasarea. El își servea cafeaua și se bucura de opt ore de somn neîntrerupt în fiecare noapte. Finn, îmi pare r...

Am închis. Nu era la fel de satisfăcător ca un genunchi în vintre și, da, probabil era copilăresc și banal, dar o parte din mine s-a simțit mai bine după ce i-am închis în nas. Acea foarte mică parte (dacă mai era vreuna) care nu era mânjită cu sirop și în întârziere la întâlnire.

Nu contează. Tot nu eram bine. Toate erau pe dos.

Am simțit altă smucitură de pantaloni. Delia se uita în sus la mine cu ochii înlăcrimați, cu părul jumulit care arăta acum ca un morman de țepi năclăiți de sânge.

Am oftat adânc.

— Știu. Bandă adezivă.

Când am deschis ușa de serviciu, un aer umed, de toamnă a năvălit în interior. Am aprins singurul bec, dar spațiul îngust era tot întunecat și deprimant, gol, goluț, cu excepția petei de ulei de pe ciment lăsate în urmă de Fordul lui Steve și de bătrânul meu Dodge învelit în praf. Cineva desenase un falus pe mizeria de pe geamul din spate. Delia nu m-a lăsat să îl șterg, a zis că seamănă cu o floare, iar mie mi se părea o metaforă perfectă pentru viața mea actuală. De peretele din spate al garajului era lipit un banc de lucru; deasupra lui, un dulap imens pentru unelte, prins în perete. Numai că nu mai era nicio unealtă. Numai mistria mea pentru grădinărit, luată cu zece dolari de la magazin, unul dintre puținele lucruri pe care Steve nu le luase când a golit garajul. Toate celelalte erau pentru afacerea lui cu amenajări exterioare, așa a zis. Am început să caut printre resturile uitate pe bancul de lucru: șuruburi tocite, un ciocan rupt, o sticlă aproape goală cu soluție de curățat tapițeria. Și am reușit să găsesc o rolă argintie de bandă adezivă. Era la fel de unsuroasă și plină de păr ca pruncii mei, așa că am luat-o și am adus-o în casă.

Ochii înlăcrimați ai Deliei s-au luminat. S-a uitat la banda adezivă cu siguranța fetei care încă nu a fost dezamăgită de cel mai important bărbat din viața ei.

— Ești sigură că asta vrei? am întrebat-o, cu mâna plină de șuvițele ei de un castaniu roșcat.

Ea a încuviințat. Am luat o pălărie împletită de pe cuierul din hol și m-am întors la bucătărie. Zach se uita la noi cu o bucată de vafă lipită de cap. Își împletea și își despletea degetele și făcuse ochii mari, afișând o expresie

aproape mistică. Eram aproape sigură că tocmai făcea treaba mare.

Perfect. Steven va putea să-l schimbe.

Foarfece mea era îngropată sub un teanc de farfurii murdare, așa că am scos un cuțit din suportul de pe bufet. Banda s-a desprins de pe rolă cu un sunet ascuțit. Am încercat să țin șuvițele tăiate lipite de o parte a capului Deliei, în timp ce îi înfășuram banda de jur-împrejur, ca o hidoasă coroană argintie, până când părul a fost (cât de cât) lipit. Cuțitul era bont, abia dacă reușeam să tai cu el banda.

Dumnezeule.

Am zâmbit forțat și i-am îndesat bine pălăria împletită, suficient de mult cât să acopere evidența. Delia mi-a zâmbit, dându-și smocul de șuvițe à la Frankenstein din ochi cu degetele ei micuțe.

— Mulțumită? am întrebat-o încercând să nu mă agit și să nu-i atrag atenția asupra buclelor care se desprinseseră și acum se odihneau pe umărul ei.

A încuviințat.

Am îndesat cuțitul și banda adezivă în rucsac alături de telefon și l-am înșfăcat pe Zach din scăunelul lui înalt, ridicându-l suficient de sus ca să pot adulmece ce a produs. Satisfăcută, l-am sprijinit de șold și am trântit ușa în urma noastră.

Eram bine, mi-am spus în gând în timp ce apăsam telecomanda ușii garajului. Mecanismul s-a pus în mișcare, răsunând un scrâșnet oribil care a acoperit sporovăiala copiilor, în timp ce ușa se deschidea, iar lumina cenușie a soarelui de toamnă inunda garajul. Am intrat toți în camionetă și am potrivit cu atenție pampersii umflați ai lui Zach în port-bebeul din spate. Nu era la fel de satisfăcător ca un șut în ouăle fostului meu soț, dar pentru ziua de azi mă mulțumeam cu un bebeluș cleios de doi ani într-un scutec plin de rahat.

— Unde merge Zach? a întrebat Delia în timp ce porneam mașina și ieșeam din garaj.

— Zach merge acasă la tata. Tu mergi la școală. Iar mami... Uităndu-mă în retrovizoare, am apăsat butonul telecomenzii și am așteptat ca ușa să se închidă în spatele nostru. Nimic.

Am tras frâna și m-am întors în garaj, să văd despre ce era vorba. Becul mecanismului se stinsese. La fel și luminile de pe verandă, și lumina din dormitorul Deliei, pe care mereu uita să o stingă. Am scos telefonul din geantă și am verificat data.

Rahat. Depășisem cu treizeci de zile termenul facturii la electricitate.

Mi-am lipit capul de volan și am rămas acolo. Va trebui să-l rog pe Steve să o plătească. El va trebui să sune la compania de electricitate și să-i roage să dea drumul la lumină; din nou. Va trebui să-l rog să treacă pe la mine și să închidă manual ușa garajului. Iar Guy probabil va afla despre toate astea până ce mă voi întoarce eu acasă.

— Unde mergem, mami? a întrebat Delia.

Am ridicat capul și m-am holbat prostește la lopățica roz din dulap. La fereastra întunecată a biroului în care nu mai pusesem piciorul de săptămâni. Și la bălăriile care năpădiseră aleea din față, și la teancul de facturi pe care poștașul le lăsase pe prima treaptă când n-au mai încăput în cutia poștală. Am dat înapoi, prinzând fețele mucoase, lipicioase și îngerești ale copiilor mei în oglinda retrovizoare când am întors încet și am intrat pe șosea. Mă durea inima la gândul de a-i pierde în favoarea lui Steve și a Theresei.

— Mami o să găsească o cale de a face niște bani.